

מבעד למסוה (ספורים בהתנפלות)

ואני אומר
לכם, רבותי,
כי שקר הד
בר! לא מיר
ניה ולא
מקצתיה! רק
אנשים רעים

ברו מלבם את השקר הנס הזה שיש
מ ש ב ר ב א ר י. ואם ישנם
עדיין בקרבכם אפיקורסים שאינם
מאמינים בכדוּתא זו יבואו כרטיסי
„הבימה“ ויטפחו על פניהם...

הנה, למשל, הלכתי ביום הששי
העבר ל„השליד“ מכתב לתיבת הדאר
והנה ראיתי לפני מחוז נורא שלא
ראו יהוקאל הנביא בשעתו ומה שלא
ראתה אפילו שפחה על הים. חמוני
אנשים ונשים עומדים ברחבת הבנין
של מגדל השעון וצובאים על פתח
המשרד של הנסיעות. „זנב“ הכריות
האלו מגיע עד לרחוב ושוטרים מכניי
עשרת-השבטים מהאי גיסא ו„נויר
טיבס“ מאיך גיסא עומדים בטקלור
תיהם ומשגיחים על התור...

מתחלה לא הבינתי פשר דבר
ואולם כשאך נגשתי אליהם הקיפוני
תלמידיו מכל צד כתנורו של עכנאי
והתחילו מדברים אלי בבתי-אהת ול-
הרצות לפני כ"א מהם את ספור המע
שה שלו.

— „שא, שא!“—אמרתי להם כדי
לחכותם—כל אחד מהם ידבר עמי
התור...
העמדתו אותם בשורה זה אחר
זה הפקדתי את אחד השוטרים מתל-

מידו לעמד ולהשגיח על הסדר לכל
יקדם הסיושלום איש את חברו
כדבורו.

פתח התלמיד הכהן ואמר :
שני יהודים ירושלמים עברו
כאן לפני חצי שעה וראו את החמוני
הזה ממחוסרי עבודה, שהם נדחקים
ב„סכנת נפשות“ אל הפתח ויוצאים
בפתקאות מנוונות בידיהם, ואמר
לשני: „מנדי, ראה נא! גם אצלם
כבר מחלקים מצות!..“

והשוטר האנגלי עומד במקלו
הרק ומשגיח בעיני-אפיקוא על אחבי
שלא תהא הלילה מצוה ומריבה
בערב-ספח לכבוד הכרטיסים...

— „ואני מכיר — מספר תלמידו
השני, צעיר ירושלמי שעבר לסיטראד
דשמאל—בין אלה הנרחקים לכרטיסים
מחוסר-עבודה כרוני, שהוא מבלבל
את מוחי כל הימים להשיג עבורו
עבודה... ראיתי בידו לורה
אחת ובקש מחברו לקנות עבורו
ארבעת כרטיסים!

— לא יכולתי עוד להתאפק—הי-
סוף תלמידו הלז—ושאלתי את בעל
הלירה:

— והלא אין לך עבודה? ומנין לך
כסף? ולמה לך ארבע כרטיסי
סיים?..

— מוכרחים!—ענת הצעיר—לא
אוכל לשוב שבוע ימים ולראות את
„הבימה“ אני מוכרח!..
— אבל, כשאין כסף?—הוסיף תל-
מידו למחוסר העבודה — מה עושה
קהל כשאין לו אתרוג?—אינו מוכר...
— אתרוג הוא אתרוג—ענה השני
— „זה“ (מראה על הכרטיסים) מוכ-
רתיב!..

ומעשה בחלונן אחר, שהעביט
את הולצת-השבת שלו ברבע פונט
כדי לקנות כרטיסים לבימה. נדחק
כידו ובטרפקו עד שהשיג שלטון
כרטיסים והרויח עליהם מיד ליד 20
גרוש...

ב'נתיים נזכרתי במכתבי ורצתי
כדי שלא אאחר את המועד והנה
נסחב אחרי תלמיד חדש, שאיני יודע
את שמעו, וספר לי בהתמרמרות
גדולתו.

בבקר—כך הוא אומר — עברה
שיירת תיירים אמריקאים וראו את
ה„בהלה“ הזאת, שאל אחד התיירים
את ה„גואיד“ (מורה דרך) הערבי :
„מה זאת?“

וענה הגואיד באנגלית :
This is a big Emigration of
Jews from Palestine.

כלומר: זוהי הגירה גדולה של היהודי-
דים מארץ ישראל...
ובשעת דבורו הורה להם באצי-
בעו על השלט המתנוסס מעל למשרד
בשתי לשונות, מצד אחד כתוב באנג-
לית:

United Travel Service.

ומצד שני בעברית: „שרות מאוחדת
לנסיעות“ וביניהם אניה גדול
לה בלב ים ועשן עבה מתמר ועולה
השמימה.

— התיירים האלה—הוסיף ה„גואיד
הערבי באנגלית הערבית שלו — ממי-
הרים להשיג כרטיסי-נסיעה לעזוב את
הארץ עוד לפני הגם...
Poor Jews (יהודים מסכנים)
You know... (הן יודעים אתם...)

— „אתה שומע סעם?“ — קראה

תיירת אמריקאית מכני החבורה לש-
כנה או לבעלה — ואנחנו לא האמנו
לדברי העתונאים עד אשר נוכחנו לר-
אות בעינינו...
ולא ראו בעיניהם את השלט
של „משרד כהנא לכרטיסים“ שהת-
גילל אז על הארץ מבינות לרגלי
הנדהקים.

התקצוט מעשיות יש לי לספר
לכם, תלמידו ותלמידותו „הבימתיים“
על כרטיסי הבימה ועל ה„ביונים“
שעשו החלוצים האידאליסטים שלנו
כזה, ואולם אסתפק הפעם לנסר לכם
בקצור רק תמונות חטופות אחרות,
בפנס-הקטן וב„פונטין פו“ הארור
שלי...

ובקצור, עוד לא הספקתי לשוב
מבית הדאר והנה שיירה שניה של
תיירים ותיירות, שהברות פניהם
ענתה בהם ובהלכותם כי מאחבי הם,
ובראשם התייר הידוע, שהסביר לאש-
תו—הן זוכרים אתם בודאי משערו
הקודם!—כי „מורס המכפלה“ (מערת
המכפלה בלע"ז) היא אשתו של הנאי
גדול הקבור בחברון, ותייר זה הוא
יודע-הכל ותמיד מורגלא בפומיה
תירוף יוצאידופן על כל קושיא של
אשתו או של איזה תייר מקושן.

— מה זאת?—שאלו בני החבורה
בראותם יחד את ה„התנפלות“ על
המשרד.

התייר שלנו לא נשתקע אפילו
בהרהור כל שהוא, פתח ואמר מיד:
— יעם!.. אני יודע! אלה הם
החלוצים שנכזבו וחוזרים לקרים ע"י
חברת „הבימה“...
— הם נוסעים לקרים? — העיר

תייר שני בדרך הלצה — „נאנץ
גלילי“ (נכון מאד!)...
וכאן מקום להסביר לתלמידו הסר-
פרדים שאינם בקיאים בלשון ה„מדר-
טרים“ כי „קרים“ משמעותו בורגון:
עקוב, ו„גליד“—פירושו: ישר...
— ומה זאת „הבימה“? — שאלה
האשה לתומה בדרכה.

— זוהי הברה לנסיעות!—ענה בע-
לה בבטחה—הן את רואה את המר-
דעה... יש ל„בימה“ גם אניות רבות...
ו יש מות נאים להן! „היהודי-
הנצחי“: רמז ליהודים החלוצים
הנודדים במ„פאלסטיין“ לקרים ולפיכוד
דיה... „הלום יעקב“ זכר לה ליום
על החלוצים האומללים האלה, החלום
של „וויקוב“, שהם עולים ואהב
י ו ר ד י ס...
ולא ידע התייר המלטידי-הכם
הזה לבאר לאשתו ולחבריו כי „הגולם“
אינו אניה אלא הקהל הנדהק שנכנס
כי „הדבוק“ ממוסקבה...

ואולם התייר נאמר ע"י התייר
והשיירה הלכה לדרכה ונדו בראשם
ל„יהודי הנצחי“ שהוא נע ונד ממש-
רד למשרד להשיג כרטיסים...
ואין לך אדם שאין לו שעה!
ש. כהנא—בעל המשרד לכרטי-
סים—היה לגבור-היום בעירנו מחמת
שהכל צריכים למרי כרטיסים... ראיתי
את המוכיר הגדול ממלונ-יווה, שהוא
כהלך עמו ברחוב ומחבקו כהבה —
בשביל כרטיסים!... ראיתי שתי צעיר-
רות נחפזות—כן אראה בנחמה! —
שמענו והתחננו לפנינו בעיניהן ה'פיות
ולא זזה ידן וקטנה מתוך ידו ברבע
שעה... וכל כך למט?—בזכות הכרטי-

סים, ואני אמרתי בהפזי: מי יתנני
מוכר-כרטיסים של הבימה!..
משרד כהנא היה לתל שהכל פור-
נום אליו, לרבות הנשים ואפילו קונ-
סולים ושופטים עליונים ששלחו את
קוסייהם ועמדו שעות שלמות בתור
כדי להשיג „טיקטט“ לבימה היהודי-
דית... והוא הכנהל ישב לו—מראה
כהן—והעם כחומר ביד היוצג—ברצור
הו מחק וברצותו מקרב את המקום
והזמן...

התקרבותי לקבוצת פקידים מקרן
היסודי שעמדו בעזרת לפני משרד-
הכרטיסים וראיתי אחד מהם—האיש
הכי מאושר בארץ—ומלא חפניו כדי-
טיסים מנוונים כצבעי הקשת לכל
המישפחה ולכל ההצעות ב—שבוע לוי-
דות בערך...

נסיתי להסתכל בכרטיסי הפקיד
דה הנאת מבנות צלפהד והסתירה
אותם ממני, כנראה, הששה מפני
עינא כישא...
ויודע אני יהודים כי מו ש בי-
ז ק ג י ס, שחסכו ממצותיהם לפסח
וקנו להם בפרוטותיהם האחרונות
כרטיסים ל„בימה“ במקום הרוסת...
ומעשה ממניו של בחורדי-ישיבה, בעלי
פאות וקפנטים, שקבצו על יד חצי-
לירה וקנו בצ'ינעא מכהנא עשרה
כרטיסים ל„דבוק“ רוצים הם, כנראה
להכנס לפודס...
בקצור, הלכתי בצהרים וראיתי

שם את חצי ירושלם... הלכתי בשעה
שתיים, וכולם עומדים על הרגלים...
בשעה שש בבקר כבר היו כלם ובשעה
חמש בערב עוד חיו על מקומם... אל
עסקים, אל משרדים, אל אכילה ושי-
תיה ואל פרושות ד"א במחילה הפקיד-
שנים, וכולם עומדים על הרגלים...
בשעה שש בבקר כבר היו כלם ובשעה
חמש בערב עוד חיו על מקומם... אל
עסקים, אל משרדים, אל אכילה ושי-
תיה ואל פרושות ד"א במחילה הפקיד-

רו ואחבי את עצמם בשביל ה„קול“
מורה, ואת רגליהם בשביל כרטיסי
הבימה...
— „אברתי!“—צעק צעיר אחד
מתוך יאוש...
— מה אברתי?—שאלו אצמו מסר
ביב — את כספך או את הכרטיסים
חליכה?..
— לא, את „התור“... אחרתי את
המועד וה„סריה“ שלי כבר עברה...
ופתאים קיל כבי אנו שומעים,
נבהלנו, כסבורים היינו שאיזה אסון
קרה בדוק הגדול, אשה הפילה...
מה קרה? — צעירה אחת עמדה
מהשכמת הכקר אליבא ריקנא ולא
יכלה להרחק ולהשיג כרטיס, עד שנכר
מרו עליה רחומיו של צעיר אהר, סכן
את נפשו ונדחק בין הקהל והשיג לה
כרטיס—ועיני הצעירה אורו משמחה
ואגלידמעה נוצצו על ריסייה כנטפיר
גשם בורח השמש...
ובן-דב עומד במכונת הראינע
ומצלם: תיקים-יקים... כנראה שהוד
מינו סרט לאמריקה, לשם תעמולה על
„המשבר“ במלחמת ויצמן-ברנדייס
בארצות הברית, דוגמת המלחמה
של קוקיזונפלד בירושלם ושל ראניבר
קאזים, להבדיל, בביתנו הלאומי...
וקצין אחר-יהודי הראה לי תמו-
נה מההבהלה... ששלח לאכיו באנג-
ליה כדי להראות לו את „המשבר“
בירושלם...

וקרא אני בעתון יומי מיום שלי-
שי זה ידיעה קצרה זו :
„עד עתה נרשמו למצות משלשה
עשר אלף איש בת...“
והשאלה היא: כמה מהם נרשמו

ל כ ר ט י ס י ז ה ב י ט ה?..
ומספר לו תלמידו מה... כדי
לנחמני כי איש-תקד נרשמו ע ש י
ר י ס אלה איש והשתא רק שלשה
עשר אלף וגם המספר הזה יופחת
מהמת שישנם בתוכם הרבה תימנים
ויהודים מורהיים מקבלי „החוקה“...
הוא אשר אמרתי לכם, רבותי,
בתחלת שעורני רק שלשה עשר
אלף איש! אין משבר בארץ! אדרבא!
יש כ ס ר לקהל, ככה תועפות,
וביתוח יש ז מ ז לעבור העברי
בארצנו לבטלה — והכרטיסים של
„הבימה“ יוכיחו!..
* * *

וידידי הסופר-העתונאי השולח
„קורספונדנציות“ לאמריקה מתאונן
לפני כי „אין לך מה לכתוב“ בשבוע
זה, מימש נתיבשו לפניו המעינות —
אין המד בא"י...
— „שוטח שבעלם!“—אמרתי לו
—בוא עמי ונעבר יחד רק את רחוב
יפו ממתנה יהודה ועד שער יפו
ועד בכלל ועברת מלא הפד
נים כמה למאמרים כבדים ורציניים
ול„פיליטונים קלים“ (כמו שקוראים
לזה תלמידו ב„עתון ההגון“), שיספיק
לך למשך חצי שנה... ולא תצטרך
לחצות מ„עזמות“ ולשלח לאמריקה
בלא שם אמרתי...
ועד שאנו מספיקים לצאת אל
הרחוב והנה הקרה לפנינו חקב"ה שני
יהודים פשוטים מכל השנה: שחם
מהלכים ומשוחזחים ביניהם על הויות
העולם, ראו שניהם מכוניות מלאות
נוסעים שחן עליות אל ההר, תמחו
ושאלו מיהודי שלישי שעבר ברחוב:
— אמורנא ר' יהודי לאן נוסעים

והשאלה היא: כמה מהם נרשמו

ל כ ר ט י ס י ז ה ב י ט ה?..
ומספר לו תלמידו מה... כדי
לנחמני כי איש-תקד נרשמו ע ש י
ר י ס אלה איש והשתא רק שלשה
עשר אלף וגם המספר הזה יופחת
מהמת שישנם בתוכם הרבה תימנים
ויהודים מורהיים מקבלי „החוקה“...
הוא אשר אמרתי לכם, רבותי,
בתחלת שעורני רק שלשה עשר
אלף איש! אין משבר בארץ! אדרבא!
יש כ ס ר לקהל, ככה תועפות,
וביתוח יש ז מ ז לעבור העברי
בארצנו לבטלה — והכרטיסים של
„הבימה“ יוכיחו!..
* * *

כל התיירים הרבים האלה ?
 — אל הקונגרס ! — ענה להם —
 שם על הרחצונים...
 — גם ויצמן יהיה שם ? — שאל
 אחד בתמימות.
 — איזה ויצמן ? — קרא חלו —
 זהו קונגרס של מייסדי ירושלים!
 תפיש היהודי בקצה זקנו המעורב
 מלחודלפל ואחר הרחור קל אמר :
 — ראו מה בין בני לבן חמו !
 הציורים עושים את הקונגרסים
 שלהם שם בחודללארץ ונוסעים מכאן
 לזינה ולקרלסברד ולהשר יודע לאן —
 והם, המייסודים עושים את הקוני-
 גרסים בירושלם ונוסעים מכל קצו
 ארץ אל הרמתים צופים...
 וחבריהם, בן-לוי, מוציא מיד
 את פנקסו והושם לזכרון : "קונג-
 רסים ציונים בחול" וקונגרסים מים-
 יונדים בירושלם...
 * * *
 — ועכשיו, אמרתי לידדי, הבה
 ונשא את רגלינו לשם. — לא אל התד-
 חיליה, אלא אל המלון היהודי לבקר
 את תיירינו, שם תמצא חומר חומרי
 תיוב...
 כשנכנסנו למלון מצאנו בפרוודור
 כנופיה שלמה של יהודים מכל חמיר
 נים וגם אשה וצעירה, מתחילה חשבי-
 נו כי יש שם איזו "ברית-מילה" או
 "שכחת מצוה" אחרת וכאו "הקב-
 צנים"...
 — מה קרה ? — שאל חברי את
 אחד מהם בסקרנות,
 — לא כלום ! — ענה חלו בהשד-
 "יש מעט אורחים שכאו ב"מד-
 טוניה"...
 עודנו מדבר ומנה הנפיע על המד-

רגות מהקומה השניה זוג תיירים,
 איש ואשתו, שהם מתכוננים ל"ברוק-
 פסט", כלומר : לארוחת הבקר...
 קפץ אחד מכנוי-החבובה אשר
 בפרוודור, הסיר את כובעו בהטיפה
 נוסה צעקנו, וקרא בקולרם כגרמי-
 נית :
 — "גוט מא — א — רגעו מיינע
 הערשאפטען ! ווי געט'ס ? (צפראד-
 טבא לכם, רכותי, מה שלוטכם ?)
 והשאלה היא, כאלו הוא מכיר אותם
 מתחיל שלשם.
 — "אלרייט !" — ענה התייר בני-
 טה יהודי אמריקאי — "מי אתה ?"
 — מי אני ? מ"וואלאך הוספיטל
 אני !...
 — "איד מעכטע" (אני מתרשה)
 להזיין את ה"ערשאפטען" לבית-
 החולים שערי-צדק, ה"הוספיטל" הר-
 שו ; בירושלם...
 — "מיי גאד" ! (אל אלהים !)
 קרא התייר — הן אתמול אמרו לי כי
 ה"בוקר-הוליס" הוא ה"הוספיטל" הרא-
 שון בירושלם ?
 — "יא, יא !" (כן, כן !). ענה היר-
 הודי בנרמנית — אבל זה בעיר העי-
 תיקה...
 — "אלרייט !" — השיב התייר —
 "אנו מחויבים לראות את זה... אנו
 נהיה פה היום ומחר, עלינו לראות
 את כל ירושלם...
 אשתו מורתו ואומרת : "טשרלם,
 ברוקפסט !" (חיים, לארוחת הבקר!)
 בפתח החדר לאכילה נראה כרטיס
 הזמנה ויחד עמו יהודי משיבת "עיר-
 חיים", מדבר בורגון ואומר :
 — אנו מזמינים אתכם ל"עיר-

חיים", המקור הראשון לתורה.
 — אנו הולכים ל"הוספיטלם" —
 ענה התייר ומבקש דרך להכנס לחדר
 האכר — אלרייט ! נהיה גם אצלכם !
 ואולם הסוכן מעץ-חיים, עמד כבול
 עץ ואינו זו :
 — "הוספיטלם" — הוא אומר
 לו בזקיפת האגודל — יש רפואת
 הגוף ואצלנו הנשמה...
 קפצה אשת התייר ואמרה :
 — "ר" יהודי, כנראה שבאת להור-
 ציא מאתנו את הנשמה ?.. טשרלם,
 ברוקפסט !...
 כשישבו האורחים אל השלחן והר-
 כינו את עצמם לפתי-שהרית שלהם
 נדהק ולקוט עטה לתוך החדר
 ואחריו צעיר גבוה — נחשורנא מי ?
 — איה ביע מי, ובכתי-צחוק שלו,
 קיסמים עובדים בין שיניהם, הופיעה
 אשה גבוהה-קומה, משקפים לעיניה,
 למעלה מארבעים שנות'ה וילקוט תחת
 גרועותיה, מסתכלת בכתי-צחוק בתיי-
 רים, כאלו היו ידידיה ומכריה מלפ-
 נים ופותחת בגרמנית :
 — "איד מעכטע אינלאדען דיעוע
 הערשאפטען צו מין הויזע, (אני
 מתרשה להזמין את האדונים ל"ב-
 ת י...)
 הביט עליה התייר מלמעלה למטה
 ומלמטה למעלה בעינים בוחנות...
 שם באמריקה... להרבה חברות, אנו
 שולחים הרבה כסף לירושלם, אנו
 רוצים לדעת מה נעשה כאן ב"ב-
 ס"י...
 יש לנו "פלענטי אוף ריסיטס (הרבה
 קבלות), מושב זקנות, קרו-היסוד...
 "מדיח'ים... ויניברזיטי...
 — וגם ה"האידא-איסע" ! (הרסה)
 הופיעה האשה נועד משלה...

שמעתי ע"א הפץ...
 — כן, כן, שמענו ! — ענה היחוד-
 די כדי להפטר — הוא מנגן נפלא...
 כלום את ממשפחתו ?
 היא מתכוננת להוציא את האלכום
 כדי להבאות לו דוגמא מעבודתו הא-
 מנותית האמיתית של בעלה והוא
 אומר :
 — לא נחוצ !.. ראינו את תמי-
 נתו של הפץ באמריקה... בכל הגרטר-
 פונים, לא נחוצ !...
 ואם הנשבים אתם, רכותי כי בזה
 תם ונשלב, אינכם אלא טועים !
 כשאך נפטר התיירים מה"לידער-
 ארכיט" (עבודת העור) יצא לקרא-
 תם יהודי בעל זקן מחודד והתחיל
 במלמל בשפתו :
 — בעימע, בעימע, "קארפעטס",
 (שטיחים), ובשעת דבורו הוא מורה
 באצבעו על תכונת השטיחים של
 "מרבית" אשר על הקיר...
 — אויעס, "קארפעטס" ! יפה
 מאוד ! היש לכם הרבה "טשארטיס"
 (צדקות) בגנשלם ? אלרייט !.. אנהר
 נו נהיה גם אצלכם !.. "אוי-קורם" !
 (כדראי !)...
 * * *
 וידידי בן-לוי עומד ורושם וכבר
 כלא את פנקסו "רשמים" עד אפס
 מקום... עומד הוא ומסתכל מתוך רח-
 מנות על חזון האומלל, זוג התיירים
 שנפלו בידי ה"שונדרים", ביקש תייר
 לישב בשלוח בירושלם וקפץ עליו
 רוגום של המוסדות הישנים והחדר
 שים שלנו — כך הוא אומר...
 למת הדבר דומה ? — כך הוא
 פוען עמי — למטה חשנית על מצרים

לצפרדעים שכאו אל הכתים אל המלור-
 נים אל החצרות ואפילו לתוך התנור
 רים ושלחן-האכילה, כי קצה נפש
 של התיירים מהשירות והתשבחות של
 "הצפרדעים" על מוסדותיהם יותר
 ממה שקשה עליהם ה"צפרדעים"
 הקבצנים עצמם ורופ...
 — ומה יעשו בעלי המודעות הא-
 לו ? — שאלתי מבן-לוי — כלום
 יחכו עד שיטריחו התיירים את עצמם
 לבוא אליהם ? הם יוכלו להכות ולח-
 כות ועיניהם נמקות, מה עשה הנכיי-
 כשלא רצה החר ללכת אליו, כפי
 פקודתו ? — קם הנביא והלך אל
 החל...
 * * *
 — "בעסט מאשינס !" (המכונות
 הכי טובות !)
 בפומון זה פגש אותם בחור צנום
 ו"ג'ינגר" שחסי את הקפלוש שלו
 בנימוס ומפכ להם את כרטיסו...
 — ג'ינג'ר "פירסט קלאס" (ממדר-
 נה ראשונה), הוסיף הצעיר להלל את
 סחורתו מכונותינו הן ה"ראש" יפה
 נות, כ"השלב מיום שנכנסו האנ-
 גלים...
 — "מיי גאד !" — קרא התייר אצי-
 לכם בפלסטיון כלם "ראשונים" !
 חפצתי לראות כאן אדם בינוני ופשוט
 או מוסד שאינו בהראשונים !.. "אתה
 בחרתנו" קים "אמתיים" !...
 והתחילו מדברים על נסיעה לחבי-
 רון וליריחו,
 — אבל אדוני, המחיר יקר מאוד !
 — נועק התייר.
 — יקר מאוד ?... תע"ה-ע"ה !...
 חייך בעל המכונות, וכשעת דבורו
 הוציא מחיקו מפת, פרש אותה לפני

התייר והיא בעצמו והתייר ואשתו
 הביטו בה שלשתם כתרנגל בבני-
 אדם.
 — "כאן ירדו" — הראה
 הירושלמי באצבעו על המפה — רואה
 כבודו ? יורדים יורדים... ועושה
 תנועות בידו מטה מטה כאלו ירדו
 תהומה...
 — כאן בעיר — הוא אומר לת-
 ייר — אנו לוקחים שלשים גרוש לש-
 עת, אבל ליריחו... אלה כתר מתחת
 לים, גם ניטון שטרונים נסע רק
 עכנה...
 — אויעס ! — אמר התייר — גתי
 היה ניטון שטרונים ?
 — לפני שנה בערך — ענה בעל-
 האיטומובילים — מתי נביא את
 ה"מאשין" ?
 — היש לו בית-תבשיל לנייטון
 שטרונים בירושלם ? — שאל התייר
 בכנה...
 — שני בת-תבשיל, ענה השני,
 אבל ה"מאשין" שלנו מתי תבוא לקח-
 תכם ליריחו ?
 — אלרייט ! — ענה התייר —
 תבוא בצהרים, "שע-ללום" !
 (שלום !). "מה לאשתו והסביר לה :
 — זהו מה שאומרים ב"פאלעס-
 טיין" : "שע-ללום" !...
 — It means everything !
 (הכל יש בזה !...)
 כשעמדה המכונות בצהרים לפני
 המלון ובעל המכונות, הראשונות
 בירושלם לצדה, ירדו שני התיירים
 מהמדרגות של המלון, ישבו
 שניהם בהרחבה בתוך ה"מאשין"
 צררו היטב את חפציהם ואמרו לשר-
 פר : — לך ל"א ב"ב" !..

תמה בעל המכונות ואמר : —
 והלא חזינתם ליריחו ולכביכות ירד
 שלם ?
 — אנחנו נביא בשנה הבאה לירד
 שלם... יש לנו רשימה ארוכה...
 "שע-ללום" !.. "שע-ללום" !..
 ועד כאן אומרים בשבת הגדולה...
 * * *
 ומהמט שנתמלא הפנקס של חברי
 לעט ועפרונו כבר בלה כמעט, וביחוד
 מפני שאני ככ"ו את עצמי ל"ה"ר
 נת הכסף שלי שתהיה א"ה
 בחימה, היני מקצר הפעם ומכרר
 אתכם, הביבי ויקרדי, במרכת הג שמת
 פסח כשר עם ארבע-כוכות מחוץ
 כשר לפסח של "ה"כ"ר" ה"מ"ד
 ר"ח" דוקא וגם מה כשר לפסח של
 "לפסח" דוקא — ונאמר : אמן !
 * * *

עז-זות